

BUKEN

DOOR AUGUST VAN CAUWELAERT

BUKEN is nu dood; nu mag ik het wel vertellen.

Buken was maar acht jaar oud toen zijn vader stierf en zijn moeder was al vijf jaar bij den Heer. Daarmee was Buken een wees en hij is 't heel zijn leven gebleven.

De nonkels en tantes namen hem mee naar den familieraad; zoo kon meneer de Vrederechter zien dat Buken maar een sukkeleerke was. Ze hadden hem zijn beste kostuum aangetrokken; want hij had gelukkig dat jaar zijn Eerste Communie gedaan: een half lange broek, een bol hoedje en een wit strikje. Maar Buken was te klein van was; zijn beenen raakten nog niet tot aan den vloer.

— En wat gaan we doen met het kind? vroeg de vrederechter.

De nonkels en tantes bekeken den rechter en bekeken elkander. Ja, wat zullen we er mee doen.

— Wel? vroeg de rechter.

Meneer de Juge, zei Door daarop, ik zou Buken wel innemen, want ik heb altijd gedaan voor dat kind wat ik kon, maar ik heb er al acht; en 't is niet onmogelijk.... Maar misschien zou ons Net hem kunnen houden.

Tante Net werd rood tusschen haar sproeten; ze streek met haar platte handen over haar knieën en begon bedenkelijk het hoofd te schudden. Geren genoeg, zei ze, maar ge weet dat ik veel op de baan ben; ik kan toch mijn commerce niet laten staan, 't gaat al zoo slecht, en als er niemand op de kinderen kan passen.... Maar onze Fideel....

— Gelijk ge wilt, zei Fideel. Hij had er al zes. Maar zes of zeven, dat geeft geen verschil.

Doch de vrederechter voelde niet veel voor deze propositie. Want hij had Fideel al twee maal moeten veroordeelen wegens dronkenschap en driemaal wegens beledigingen en eens wegens weerstand aan de politie. Dat was geen goed voorbeeld voor het kind.

— En waarom Baptist niet? vroeg de rechter.

Ja, waarom Baptist niet? Die had immers geen kinderen!

— 't Is juist omdat ik geen kinderen heb, zei Baptist; Buken zal bij ons geen spel hebben. En Emma is ook van de jongste niet meer. Maar als ge 't toch beter vindt, dan mag Buken komen; hij zal bij ons in elk geval zijnen oppas hebben.

Daarmee was Buken bij nonkel Baptist en tante Emma besteed en hij heeft het er altijd goed gehad. Dat is te zeggen: goed en niet goed; hij kreeg eten op uur en tijd, en toen hij grooter was geworden en 't werk ongeveer alleen kon doen, kreeg hij 's Zondags een behoorlijke pree. Maar dat is nog